

Dette retlige Udgangspunkt for Lovforslaget er sikkert ganske urigtigt. Det kan utvivlsomt ikke siges at være en til Ejendomsretten af fast Ejendom hørende Beføjelse, at man ogsaa skal have Lov til at aflede urent Vand til de underjordiske vandførende Lag, der yder Drikkevand saavel til Vandværker som til alle Husbrønde rundt paa Landet, men i hvert Fald er det givet, at Lovgivningsmagten til enhver Tid i Samfundets Interesse kan sætte almindelige Grænser for den enkelte Ret til i saa Henseende at udnytte sin Ejendom, uden at der derfor kan tales om en Ejendomsafstaaelse efter Grundlovens § 82, smh. ogsaa Matzens Statsforfatningsret 3die Bind, 4de Udgave, Pag. 343—344 og de der anførte forskellige Lovbestemmelser og Domme, se særlig Lov Nr. 186 af 14. December 1887 § 2 og Højesteretsdom 21. April 1893, Højesteretstidende 1893 Pag. 170. Denne sidstnævnte Opfattelse har da sikkert ogsaa ligget til Grund for Lovgivningsmagtens tidligere Behandling af Lov Nr. 60 24. April 1896 § 4 og genfindes mærkelig nok paa et enkelt Punkt i de Herrer Bentzons og Rørdams Lovforslag, nemlig for saa vidt det uden Erstatning skal kunne forbydes at bruge Drikkevandsbrønde til Afledning af urent Vand. Har en Grundejer først Ret til at aflede sit urene Vand ned i Jorden, kan det neppe anfægtes hans Ret, at han benytter gamle Drikkevandsbrønde hertil.

Af Indvendinger af mere speciel juridisk Natur skal man anføre, at det vist ikke gaar an at betegne nogle af Indenrigsministeriet udmeldte uvillige og sagkyndige Mænd som Skønsmænd, herved forstaas i almindelig juridisk Sprogbrug nogle af en Domstol udmeldte uvillige Mænd, der er pligtige til for Retten at afhjemle deres Skøn med Ed, at der synes tillagt de to af Indenrigsministeriet beskikkede Mænd meget vidtgaaende Myndighed, saaledes kan f. Eks. deres Skøn om Grænserne for det paagældende Vandforsyningsanlægs Opland jo end ikke appelleres, samt at dette Lovforslags Bestemmelser paa forskellige Punkter synes saa kortfattede, at de neppe uden videre kan ophøjes til Lov.

De i Lovforslaget indeholdte Regler om Bestemmelsen af et Vandforsyningsanlægs Opland giver dernæst Anledning til følgende Bemærkninger:

Bestemmelsen af Grænsen for det underjordiske Opland for et Vandværk kan i Praksis vise sig uigennemførlig, og selv om de geologiske og hydrologiske Forhold i øvrigt tillader en saadan Bestemmelse, vil Udgifterne til blot nogenlunde omtrentlig at bestemme en saadan Grænse blive meget betydelige og for de fleste Vandværkers Vedkommende uoverkommelige. De fleste Vandværker — Mejerier, private og mindre kommunale — bestaar jo kun af enkelte Boringer, og skal nu et saadant Vandværk blot nogenlunde omtrentlig bestemme Grænsen for sit underjordiske Opland, vil dette nødvendigvis Anvendelse af teknisk Assistance ved Anbringelse af en Række Undersøgelingsboringer over betydelige Arealer.

Saaledes som Lovforslaget er affattet, vil der imidlertid altid paahvile et Vandværk disse betydelige Udgifter til Bestemmelsen af Oplandsgrænsen, ligesom Lovforslaget heller ikke sætter nogen Grænse for de Udgifter til Boringer m. m., som de af Ministeriet udnævnte sagkyndige Mænd kan paalægge Vandværkerne. Ja, for at uskadeliggøre blot en enkelt „Drænboring“ maa der ligeledes ifølge Lovforslaget først foretages den bekostelige Oplandsbestemmelse, og det selv om Boringen ligger saa nær Vandværket, at den aabenbart for alle hydrologisk kyndige selv uden Oplandsbestemmelse vil kunne siges at forurene det underjordiske Vand, der tilflyder Vandværket.

Naar dertil kommer, at nye Oplandsbestemmelser maa foretages ikke blot ved større Vandspejlsænkninger paa de eksisterende Anlæg og ved Udvidelser, men ogsaa selv om ingen saadanne Arbejder har fundet Sted, vil en stadig tilbagevendende Bestemmelse være nødvendig, idet de vandførende Lags Vandrejsning uafadelig er underkastet Forandringer, og disse Forandringer er variable fra et Sted til et andet; og naar man erindrer, at Optegningen af Vandrejsningskurverne og Indlægningen af Oplandets Grænse altid vil berø paa et Skøn og med overkommelige økonomiske Ofre aldrig kan blive teknisk uangribelig, ses det, at Lovforslaget vil medføre betydelige Udgifter, uden at Vandværkerne derfor opnaar en absolut Beskyttelse.

Saa vidt mig bekendt er af Vandværksejere her i Landet kun København i Stand til at angive de nogenlunde omtrentlige Grænser for sine Vandværkers Oplande.